

16421 31162/211
16005 32060
15918 44460
11524
11946
13244

Офіс Президента України

20.07.2022 № 41-01/713

На № _____

**Головам обласних та Київської
міської державних адміністрацій**

28 липня 2022 року вперше відзначатиметься День Української Державності. У зв'язку з цим просимо забезпечити реалізацію органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування тематичних заходів у регіонах із суворим дотриманням вимог законодавства та обмежень воєнного стану.

Пропонуємо зосередити зусилля на широкому інформаційному висвітленні ідеології та змісту цього свята. Зокрема, важливо відобразити історичний та геополітичний контексти Дня Української Державності, які об'єктивно засвідчують незмінне впродовж століть гідне місце України в колі суб'єктів цивілізованого світу та аргументовано нівелюють зусилля московських пропагандистів з присвоєння країною-агресором наших надбань і визначних історичних постатей.

Рекомендуємо у цій роботі акцентувати на таких основних тезах.

Українська державність означає тисячолітню історію багатомільйонного народу, десятків поколінь зі своєю рідною мовою, звичаями, традиціями, культурою, своїм військом, церквою і зі своїми героями.

Давня Русь, Галицько-Волинське князівство, Українська козацька держава, Українська Народна Республіка, Західноукраїнська Народна Республіка, Українська Держава гетьмана Павла Скоропадського, Карпатська Україна, сучасна незалежна Україна... Усе це наша державотворча традиція. Великі київські князі, славетні гетьмани... Усе це наша державність. І жалюгідними є будь-які спроби москви вкрати у нас якийсь історичний період чи історичну постать.

Саме на вшанування видатного державотворця Київського князя Володимира Великого у День Хрещення Київської Русі – України – 28 липня – встановлено День Української Державності. Зауважимо, він був передусім князем Київським, який розглядав деякі свої північно-східні володіння, сучасну московію, як відсталі напівдикі провінції, які треба охрестити і в міру сил цивілізувати.

Київська міська державна
адміністрація
22.07.2022 № 16732

Ми були, є і будемо, попри будь-які намагання ворога привласнити нашу історію, окупувати наші землі, поневолити наш народ.

Нинішній очільник російської федерації, приміряючи на себе фах «історика», вкотре намагається нав'язати всім свої фантазії про те, що Україна – «вигадана» держава, яка з'явилася на світ завдяки чи то лєніну, чи то сталіну. Омріяна путіним Україна – з васалами -«малоросами», які б побожно виконували будь-який його наказ, країна, де винищене, у тому числі фізично, усе українське.

Не дочекаються вороги! Наші воїни мужньо боронять Україну на фронті. Мільйони українців створили міцний народний тил. Невпинно і ефективно працює дипломатичний фронт. Ми громадяни вільної країни, і ніколи рабам не здолати нас, вільних людей.

Здається, у світі не залишилося жодної людини, яка б не чула про мужність, стійкість і незламність України та підступність, звірство, агресивність й тероризм росії. Дві протилежності добра і зла на планеті Земля.

Об'єднані як ніколи у захисті рідної землі та своєї державності, ми обов'язково переможемо путінську навалу та побудуємо сучасну величну європейську країну. Це наш цивілізаційний вибір, і ми відстоїмо його у збройній боротьбі проти московської агресії.

А термін «рашизм» увійде в історію та буде вживатися виключно так, як нині вживаються у світі терміни «нацизм» та «фашизм». І це насправді вибір самого путіна і його васалів.

У відповідній роботі особливо слід наголошувати на необхідності збереження єдності народу та консолідованості суспільства для перемоги у важкій боротьбі з московією, яка може виявитися тривалою, та для подальшого успішного розвитку Української держави.

У зв'язку зі згаданим пропонуємо до Дня Української Державності забезпечити з урахуванням ситуації в конкретному регіоні / населеному пункті, зокрема:

проведення тематичних онлайн та медіазаходів (у тому числі інтерактивних), спрямованих на поширення інформації про понад тисячолітню історію українського державотворення, етапи його розвитку; національні державницькі традиції та політико-правовий спадок; постать видатного державотворця, хрестителя Русі Київського князя Володимира Великого (історична довідка додається), а також інших знаменних представників і представниць національної еліти і борців за державність та незалежність України; походження та еволюцію державних символів України, зокрема Знака Княжої Держави Володимира Великого (малого Державного Герба України) – тризуба;

організацію лаконічних церемоній вшанування керівництвом органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування (покладання квітів до пам'ятників, пам'ятних знаків) видатних українців, діячів українського державотворення, борців за незалежність України, пам'ятників та місць поховання військовослужбовців, загиблих під час російсько-української війни;

вжиття заходів щодо морального та матеріального заохочення сучасних захисників України – вихідців із регіону, підтримки їхніх родин та родин загиблих героїв;

встановлення (вивішування) органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, об'єднаннями громадян 28 липня 2022 року Державних Прапорів України, проведення урочистих церемоній підняття Державного Прапора України (час проведення визначається залежно від ситуації; без залучення великої кількості учасників), інших заходів, пов'язаних із державною символікою;

висвітлення у засобах масової інформації, соціальних мережах інформації щодо Дня Української Державності та його відзначення;

ужиття додаткових заходів щодо охорони громадського порядку у зв'язку з відзначенням Дня Української Державності.

Пропонуємо звернутися до релігійних організацій із пропозицією про проведення спільного урочистого молебню (молитовного заходу) за Україну і Український народ, за захисників і захисниць України, за мир в Україні та світі.

Також рекомендуємо використовувати в роботі матеріали до Дня Української Державності, які надходять від Українського інституту національної пам'яті.

Про проведену роботу просимо поінформувати Офіс Президента України до 5 серпня 2022 року.

Додаток: на 2 арк.

Заступник Керівника
Офісу Президента України

К.Тимошенко

Князь Володимир Святославич

Князь Володимир увійшов в історію нашого народу як **князь-хреститель, який охрестив Русь і ввів її в орбіту християнської цивілізації та видатний державний і військовий діяч** тієї епохи.

Рік народження князя Володимира (христ. ім'я Василій), сина київського князя Святослава Ігоревича та Малуші, ключниці матері Святослава княгині Ольги, невідомий. Володимир Святославич посів новгородський (від 969 р.), а згодом київський стіл (близько 980 р.).

Київський князь Святослав, батько Володимира, вирушаючи в свій останній похід до Болгарії у 969 році (загинув 972 р.), посадив своїх синів намісниками в трьох центрах Руської держави: Ярополка в Києві, Олега в Овручі, а Володимира в Новгороді Великому. Олег Святославич загинув у боротьбі з Ярополком, в змаганні між Володимиром та Ярополком за київський княжий стіл гору взяв перший. Володимир вокняжився у Києві та став єдиновладним правителем давньоруської держави.

Своє князювання він розпочав з **реформування язичництва**. Було запроваджено пантеон з шести богів на чолі з Перуном. «Повість временних літ» оповідає про це під 980 р.

У роки князювання Володимира Святославича **загалом завершилося формування та об'єднання території Русі**. Він остаточно підкорив племена тиверців, уличів, в'ятичів та радимичів, оволодів Червенськими містами (Перемишль, Белз, Червень, інші), приєднав Закарпаття і Придністров'я. За його правління виникло Тмутараканське князівство (Керчинський і Таманський півострови). Кордони Руської держави проходили у верхів'ях Оки і Волги на сході; Сули, Сіверського Дінця, Росі – на південному сході та півдні; Дністра, Пруту, Західних Бугу, Двіни, Німану та Карпат – на заході; біля Чудського озера, Фінської затоки, Ладозького та Онезького озер – на півночі. Територіальної єдності було досягнуто зокрема й через **адміністративну реформу**. Князь Володимир замінив у центрах основних руських земель племінних вождів, які прагнули до автономії, на посадників – своїх синів і довірених бояр. Посадники управляли землями, чинили суд, збирали данину. Всі вищі щаблі влади потрапили до рук одного князівського роду.

Володимир Святославич **реформував законодавство**, доповнивши та розвинувши відповідно до вимог часу норми звичаєвого права, зокрема, в господарчій сфері. Князь **першим почав карбувати золоті й срібні монети** (золотники і срібляники Володимира) із зображенням образу Христа та **тризуба** – князівського родового знаку.

Вдався князь і до **реформування у військовій сфері**. Він сформував військо з дружинників-слов'ян, а для оборони від кочовиків-печенігів побудував багатокілометрові земляні укріплення та розмістив військовими гарнізонами на кордонах держави. **«Змієві вали»** - давні фортифікаційні споруди на південь від Києва, які колись простягалися на сотні кілометрів, також почали споруджувати за князя Володимира, справу продовжив його син, київський князь Ярослав Мудрий. *На Правобережжі «Змієві вали» тягнулися на Захід від Дніпра, а на Лівому березі простягалися на схід. Зараз залишки цих оборонних споруд подекуди збереглися на Київщині, в південних районах Житомирщини і досі місцями вражають своєю монументальністю. «Змієві вали» у князівські часи - це оборонні лінії: дерево-земляні стіни, окремі укріплені населені пункти-городища і люди, які жили в городищах й обслуговували ці стіни.*

На впорядкуванні язичництва справа з реформами у релігійній сфері не завершилися. У середині 980-х років Володимир почав схилитися до християнства (західні сусіди Русі вже були християнами). 986 року у Візантії спалахнув заколот знаті проти імператора Василія II Болгаробійця. Він звернувся по допомогу до київського князя. За допомогу Володимир забажав руку Анни, сестри імператора. Василій II висунув умову - щоб київський князь охрестився. Володимир виконав вимогу та прийняв хрещення в 988 року, надіслав військо та допоміг придушити заколот. Імператор свого слова не дотримав. У відповідь Володимир Святославич улітку 989 року взяв в облогу візантійський Херсонес Таврійський у Криму, а восени здобув його. У цьому місті київський князь і взяв шлюб із імператорською сестрою, згодом Володимир повернув Херсонес як викуп за наречену. 990 року, з поверненням до Києва, князь **почав активно запроваджувати християнство на Русі**. Хрещення дало стимул для розвитку держави і культури.

Володимир **доклав зусиль до розбудови Києва**. За його правління постала Десятинна церква Богородиці (996 р.) та розбудовано т.зв. «град Володимира» - київський дитинець. Площа фортеці, оточена новими дерево-земляними укріпленнями, займала 10 га. Система валів дитинця включала кілька воріт. У місті зводилися нові будівлі, зокрема й князівські палаци.

Заключення династичних шлюбів за часів Володимира сприяло **зміцненню дипломатичних зв'язків** з Польщею, Угорщиною, Чехією, Норвегією, Швецією, Священною Римською імперією, князь започаткував відносини з Вірменією.

За Володимира Русь утвердилася як одна з найбільш розвинених країн тогочасної Європи.

Помер князь Володимир раптово у 1015 році.